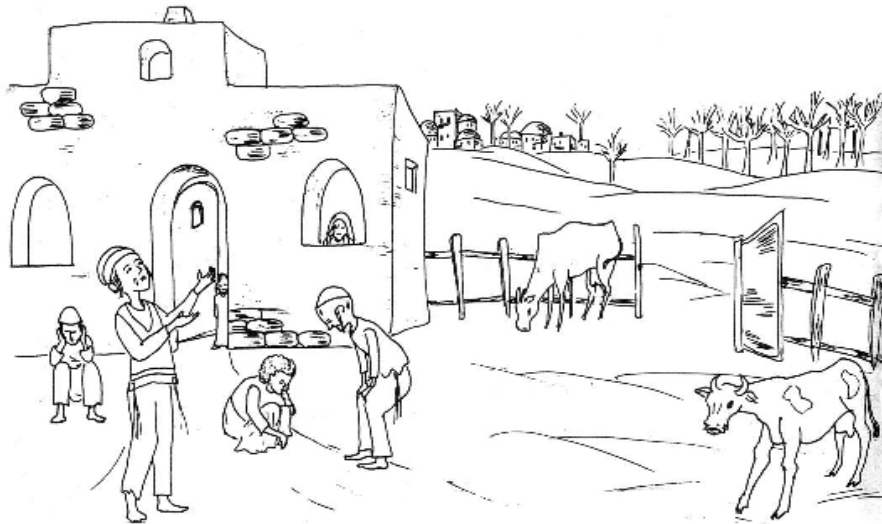

מגילת רות

פרק א'

יִיְהִי בִימֵי שְׁפוּט הַשּׁוֹפְטִים וְיִהְיֶה רָעַב בָּאָרֶץ". בְּאוֹתָהּ תִּקְוָה הַמִּצֵּב הִיא קֶשֶׁה לַעַם יִשְׂרָאֵל - יִלְדִים רַעֲבִים וְצִנּוּמִים... וְכִמּוּהֶם גַּם הַגְדִּיִּים וְהַעֲזִים.
כֹּלֶם מִסְתַּבְּבִים וּמַחֲפָשִׁים דָּבָר מָה לַחַיּוֹת בּוֹ אֶת נַפְשָׁם.

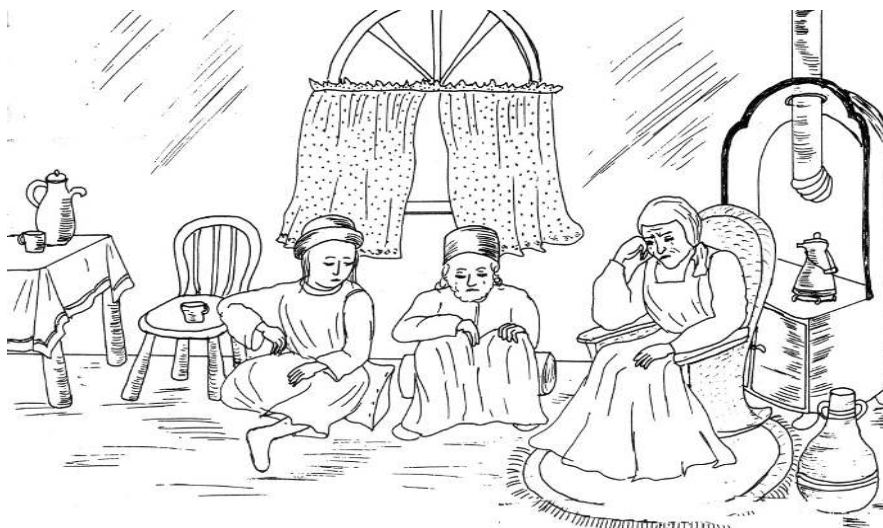
בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל הַתְּגוּרָה מִשְׁפַּחַה נַחֲשֶׁבֶת וְעֹשִׂירָה. הֵייתָה זֹאת מִשְׁפַּחַתוֹ שֶׁל אֱלִימֶלֶךְ וְנַעֲמִי וּשְׁנֵי בָנֶיהֶם מַחֲלוֹן וְכִלְיוֹן, אֱלִימֶלֶךְ הָיָה יְהוּדִי עֹשִׂיר, אֲשֶׁר חָי בְּבֵית מִפּוֹאֵר.
לַעֲזֹמַת הָרָעַב שֶׁהָיָה קִיִּים בְּאוֹתָהּ תִּקְוָה עֲדִיִּין הָיוּ לוֹ בְּמַחֲסָנִים קֶמֶחַ, סוּכָר, שֶׁמֶן, פִּרְוֹת וִירְקוֹת.
בְּאֵין בְּרָרָה, הוּא חִילֵק מִרְכּוּשׁוֹ לַעֲנִיִּים הָרַעֲבִים, אֲבָל הַחֲלִיט לַעֲזֹב אֶת הָאָרֶץ וְעֵבֶר לַתְּגוּרָה בְּמוֹאֵב עַד שֶׁהַמִּצֵּב יִשְׁתַּפֵּר. כְּדֵי שֶׁלֹּא יִישָׁאֵר לָלֵא רִכּוּשׁ...

אֱלִימֶלֶךְ וְאִשְׁתּוֹ נַעֲמִי וּשְׁנֵי בָנָיו, מַחֲלוֹן וְכִלְיוֹן, עֹזְבִים אֶת אֶרֶץ מוֹלַדְתָּם,
עֹזְבִים אֶת אֲחֵיהֶם בְּצָרָה וּבְרָעַב - וְהֵם נֹסְעִים עִם רִכְשָׁם לְאָרֶץ מוֹאֵב הַנוֹכְרִיָּה, לְגוֹר בָּהּ.

הקדוש ברוך הוא כעס על אלימלך על שעזב את אחיו היהודים בצרה ולא רצה להחיות את נפשם בהיותם ברעב, העניש אותם קשות- אלימלך מת. הוא השאיר את אשתו היקרה ושני בניו אבלים ועצובים.

מחלון וכליון רצו להתחתן, היו 2 נסיכות-אחיות, נכדותיו של המלך עגלון- מלך מואב. אלו הן ערפה ורות מחלון וכליון, הבנים אלימלך שנפטר, התחתנו עם 2 הנסיכות, ויחדו חיו בארמון המלוכה כעשר שנים. אבל גם בשני הבנים, מחלון וכליון, פגע עונש משמים: מחלון וכליון מתו אף הם, והשאירו את נשותיהם אלמנות צעירות, כשהם לא מותירים אחריהם ילדים.

עשר שנים לאחר המעבר למואב מצאה את עצמה נעמי לבדה. ללא בעל, ללא בנים, מתגוררת עם שתי כלותיה. נעמי שמעה שהרעב הסתיים והחליטה לחזור לארץ מולדתה,

כלותיה העצובות של נעמי מלוות את חמותן האהובה עליהם כל כך.
"יחזרנה בנותי, למה תלכנה עמי?" אומרת נעמי לכלותיה בגבול ארץ מואב "יחזרנה לארמון המלוכה של אביכן,
וכי מה יש לכן ממני אישה ענייה וגלמודה?" גם בגלל שהיא התביישה לשוב עם כלות נוכריות לארץ ישראל.
רות וערפה בוכות ולא רוצות להתנתק מנעמי, חמותן היקרה.

לבסוף ערפה השתכנעה, נישקה את נעמי, נפרדה ממנה ושובה לבית הוריה.
אבל רות, הכלה השנייה, רות דבקה בה בחמותה, התעקשה. היא רוצה לשוב עם נעמי ולהתגייר, מוכנה לקבל על
עצמה את כל המצוות כדי להצטרף לעם ישראל. גם כאשר נעמי ניסתה להניא אותה מרצונה בהסבר כי לא קל
להצטרף לעם ישראל ולקיים את כל המצוות, רות התעקשה.

"אל אשר תלכי – אלך" היא הצהירה. "באשר תליני – אלין! עמך עמי, ואלוקיך אלוקי..."
נעמי ראתה את נחישותה של רות והניחה לה. "ותלכנה שתיהן" - ביחד צעדו נעמי ורות, עושות את דרכן לארץ
ישראל, עד אשר הגיעו לבית לחם.

פרק ב'

כאשר הגיעו לבית לחם היו כל תושבי העיר בקצה העיירה, ליד בית העלמין המקומי. בדיוק באותו היום נערכה הלווייתה של אשתו של בועז מנהיג הדור.

התושבים הבחינו בשתי דמויות מתקרבות אל העיר, הן זיהו את נעמי אך לא הכירו את הצעירה שצעדה עמה. "הזאת נעמי?" הם שאלו זה את זה. התפללו כולם לראות את נעמי העשירה חוזרת בעוני ובחוסר כל. האם אישה זו הלבושה סמרטוטים היא נעמי שהייתה תמיד לבושה בבגדים יפהפיים? האם זוהי נעמי שהייתה רגילה לנסוע במרכבות הדורות, וכעת פוסעת יחפה? ראו כיצד היא הרזתה כל-כך מרוב רעב. ומה ענתה להם נעמי?

"אל תקראנה לי נעמי!" היא קראה לעבר נשות העיר. "קראנה לי מרה, כי המר לי... עד מאוד. אני מלאה הלכתי, וריקם השיבני ה'..."
יחד עם רות, נעמי שבה אל ביתה הריק והנטוש.

פרק ג'

נעמי המסכנה הייתה צריכה להתחיל מהתחלה. למזלה, הייתה זו עונת הקציר. אחת ממצוות התורה אומרת כי אם שיבולת אחת או שתיים נפלה מיד הקוצר, אסור לו להרים אותה והיא שייכת לעניים (מצווה זו נקראת 'לקט'). בעונת הקציר, בכל שדה ניתן היה למצוא קבוצת קבוצנים שהתרוצצה וליקטה את אותם שיבולים. כשהיא נוטלת יוזמה, אמרה רות לנעמי "אלכה נא השדה" – אלך ללקט כמה משיבולים אלו, כדי שיהיה לנו מה לאכול.

רות העדינה- הנסיכה לשעבר- יוצאת לשדה ללקט שבילים לה ולחמותה הרעבות. רות מגיעה לחלקת השדה שהייתה שייכת לבועז, מנהיג הדור באותם הימים. בועז היה גם קרוב משפחתה של נעמי.

ובדיוק באותו היום בו רות החלה ללקט את השיבולים, הגיע בועז לביקור.
י"ה עמכם! קרא בועז לעבר פועליו כשנכנס אל השדה.
יברך ה'! השיבו לו העובדים.

בועז, הבחין ברות, הוא הבחין במעשיה כיצד היא מתכופפת בצניעות ובעדינות והבין בעיני רוחו כי היא אישה מיוחדת במינה.

"למי הנערה הזאת?" ביקש בועז לדעת לאיזו משפחה היא משתייכת?
"נערה מואבייה היא, כלתה של נעמי קרובתך, היא שבה איתה משדה מואב" השיב לו מנהל העבודה, כשהוא מספר לו את קורותיה של הנערה שנטשה את בית אביה כדי להצטרף לעם ישראל.
הדברים הרשימו מאוד את בועז. מיד ציווה לתת לה לאכל ואמר לה: "בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר".
הוא גם ציווה על אנשיו להרשות לה ללקט גם יותר מהרגיל ללא הפרעה.

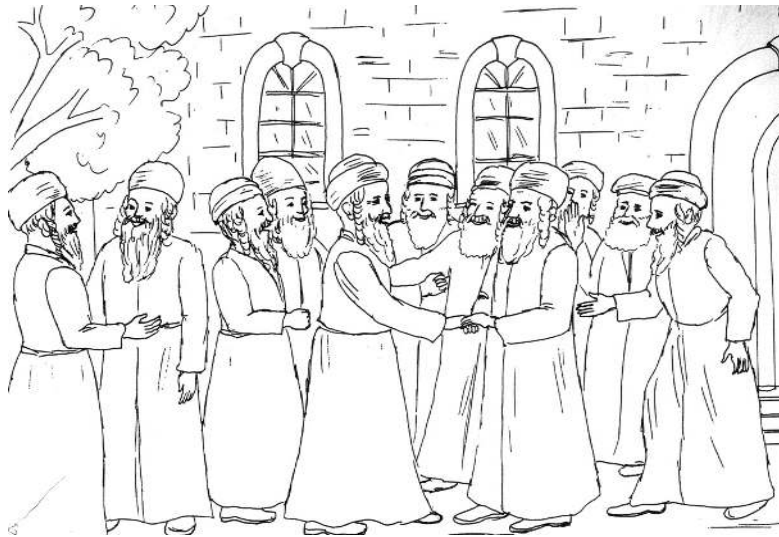

עייפה, אך מאושרת, חוזרת רות מהשדה לבית נעמי חמותה וביד חבילה נכבדת של שבילים, שהיא אף הכינה אותן לשימוש.

"איך הצלחת לאסוף כל כך הרבה?" מתפעלת נעמי.
ורות מספרת לה את מה שעבר עליה. נעמי שמחה לשמוע כי רות פגשה בבועז, קרוב משפחתם, וכי הוא התייחס אליה יפה כל-כך. "ברוך הוא לה!" היא קראה בשמחה.
ותאמר נעמי "ברוך הוא לה."
את הימים הבאים העבירה רות בשדה בועז, עד שקציר החיטים והשעורים הסתיים.

פרק ד'

כמו כל חמות טובה, גם לנעמי היו רעיונות מבריקים. הפעם היא חשבה כיצד היא תוכל לשדר בין בועז, מנהיג הדור, לבין כלתה רות. נעמי מציעה לרות שיתנשא לבועז, שהוא קרוב לאלימלך, ובכך תטיב לאלימלך, חמיה המנוח.

פרק ה'

בועז הסכים לשאת את רות המואבייה לאישה, כיצד הסכים? הרי נאמר בפסוק כי אסור ליהודי להתחתן עם גרים מואביים? היה זה בגלל שהוא למד את הפסוק "לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'", אך לאישה מואבייה מותר. בשמחה ובצהלה אכלו "מזל טוב" לבני לבועז, וברכוהו שיזכה עם רות להקים דורות ישרים וקדושים: "ייתן ה' את האישה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית ישראל...". לאחר החתונה המרגשת, לרות נולד בן שנקרא בשם עובד. כמה מאושרת נעמי בילד שנולד לכלתה רות סוף סוף נעמי, הסבתא שסבלה בחייה, יכלה לרוות נחת למרות שעובד לא היה נכדה הביולוגי, היא גידלה אותו כאילו היה בנה. ולא רק היא ורות שמחו, אלא כל הנשים השתתפו בשמחתן והודו לה על החסד שגמל לבית אלימלך.

מגילת רות מסתיימת בכמה דורות קדימה: עובד היה אביו של ישי, ולישי נולד דוד, הלא הוא דוד מלך ישראל-שנולד ונפטר בחג השבועות

דוד מלך ישראל חי וקיים!